

РЕШЕНИЕ

№ 177

гр. Провадия, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПРОВАДИЯ, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Ив. Стоилова

при участието на секретаря И.М.В.
като разгледа докладваното от Елена Ив. Стоилова Гражданско дело № 20223130100910 по описа за 2022 година

Н. Д. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, съдебен адрес по делото: ***** срещу „Изи финанс“ ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление в *****.

В исковата молба ищецът излага, че страните са обвързани от Договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г. по правилата на ЗПФУР, с уговорен ГПР от 48.3 %, както и ГЛП от 40.15 %, при срок на кредита от 720 дни.

Съгласно чл.3 ал.1 от договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г ищеца в срок от 5 дни от подписване на настоящия договор за кредит, следва да предостави едно от изброените обезпечения: банкова гаранция или две физически лица-поръчители.

Съгласно чл.3 ал.2 от договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г, ако ищеца в срок от 5 дни от подписване на договор за кредит, не предостави едно от изброените обезпечения: банкова гаранция или две физически лица-поръчители, дължи заплащането на неустойка в размер на 1451.28 лева.

Счита, че ищеца не дължи сумата от 1451.28 лева, търсима като неустойката по договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г,

тъй като същата е недължима на основание чл.124 от ГПК, вр.чл. 26, ал. 1 пр.3 от ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл. 143, ал.1 и чл.146 от ЗЗП.

Твърди, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, предл.3, вр. от ЗЗД е налице именно, когато се нарушава правен принцип било той изрично формулиран или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. Поради накърняването на принципа на „добри нрави“ по смисъла на чл. 26, ал.1, пр. 3 от ЗЗД се достига до значителна не еквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злоупоставяне на интересите на подзащитната ми с цел извличане на собствена изгода на кредитора.

В допълнение, неустойка, предвидена в чл.3 ал.2 от договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г., е нищожна като противоречаща на добрите нрави, тъй като сумата която се претендира чрез нея в размер на 1451.28 лева е в размер на над 60% от сумата на отпуснатия кредит. По този начин безспорно се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост. Принципът на добросъвестността е застъпен в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. В настоящия случай, със заплащането на сумата предвидена за неустойка, изцяло се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост. Именно и въз основа на това, така уговорената неустойка в договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г, е нищожна като противоречаща на добрите нрави и неравноправни по смисъла на чл.143 от ЗЗП.

Предвидената клауза е и неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като същата предвижда заплащането на неустойка, която е необосновано висока. В глава четвърта от ЗПК е уредено задължение на кредитора, преди сключване на договор за кредит, да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В този смисъл е съображение 26 от Преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити. Разгледана в този аспект, неустойката по чл.3 ал.2 от договор за предоставяне на кредит № 385722 от

12.05.2022г според които се дължи неустойка в размер на 1451.28 лева при неосигуряване в 5-дневен срок от датата на сключване на договора на обезпечения, се намира в пряко противоречие с преследваната с целта на транспонираната в ЗПК директива. Подобни уговорки прехвърлят риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение е пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване.

С процеснага неустойка от договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение. В този смисъл е и т.32 от извлечение от протокол №44 на заседание на КЗП от 05.11.2015г. Неустойката по съществото си е добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл би представлявала сигурна печалба за заемодателя, която печалба би увеличила стойността на договора. Основната цел на така уговорените клаузи е да доведът до неоснователно обогатяване на кредитодателя за сметка на кредитополучагсля, до увеличаване на подлежаща на връщане сума допълнително с още % от предоставената главница.

На следващо място, така уговорена неустойка в договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г , предвиждаща заплащането на сумата в размер на 140.70 лева е нищожна на основание чл.146 ал.1 от ЗЗП.

Съгласно чл.146, ал.1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Счита, че клаузата на чл.3 ал.2 от договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г , не се явява индивидуално уговорена по смисъла на чл. 146, ал.2 ЗЗП. Видно от самия договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г, по безспорен начин се установява, че клаузата на чл.3 ал.2 от същия е част от едни стандартни и бланкетни, отнапред изготвени условия на договора и кредитополучателите нямат възможност да влияят върху съдържанието им към момента на сключване на договора. В този смисъл е и Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори.

Иска се да приеме за установено, че ищецът не дължи сумата от 1451.28 лева, търсима като неустойката по договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022 г., т.к същата е недължима на основание чл.124 от ГПК, вр.чл. 26, ал. 1 пр.3 от ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл. 143, ал.1 и чл.146 от ЗЗП. Претендират се разноски.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран отговор от ответника

В него се твърди, че исковата молба е нередовна, тъй като същата е неясна. Не става ясно нито защо въпросната неустойка е недействителна, нито на какво основание. Безразборно са цитирани разпореждби, често без връзка помежду си. В сегашния си вид исковата молба не отговаря на чл. 127, ал. 1, т. 4 и 5 от ГПК. Моли, да се върнете исковата молба, за уточняване на това как всяка от цитираните разпореждби се отнася към оспорваната клауза. Исковата молба е недопустима, поради следното:

Сума в размер на 1451.28 лв, не е претендирана за заплащане от страна на ответника. Липсва какъвто и да е документ от който да е видно, че някога е претендирано Г. да заплаща неустойка.

Видно от договора за кредит е, че има погасителен план, който не съдържа неустойка - чл. 4, ал. 3, т. 1 от Договора. Няма данни, че не е приложен именно този погасителен план. Видно от насрещният иск е че неустойка не се претендира.

Това, че има погасителен план с неустойка и клауза за неустойка не означава, че такава въобще съществува. Както чл. 86 от ЗЗД не означава, че законна лихва се начислява и претендира.

Видно от горното претендирано вземане в размер на 1451.28 лв. не е отправяно до ищеца. Поради това за него не се поражда правен интерес да предявява отрицателен установителен иск за неговото заплащане.

Исковата молба е основателна в частта си, в която се твърди, че има сключен договор за кредит между страните, както и че сумата по него е преведена. В останалата си част тя е неоснователна и недоказана, като моли да не се уважава, поради следното:

Признава сключването на договора и превода на сумата, съгласно чл. 175 от ГПК.

По повод твърденията за нищожност поради противоречие с „принципа на добросъвестност“, добри нрави и цитираните в тази връзка разпоредби - същите са неоснователни, недоказани и неправилно дефинирани, неподкрепени от факти, като са голословни твърдения, поради които въобще не следва да се разглеждат от съда, което превръща иска в неоснователен, поради следното:

Ищецът неправилно борава с термина „добросъвестност“ и „добри нрави“, като принципа на справедливост при недействителност на договора, което е неправилно. Добросъвестността не е правен принцип. Тя се свързва с отношенията между страните при водене на преговори за сключване на договор. Това разбиране се извлича при тълкуване на чл. 12 от ЗЗД, чл. 70 и чл. 78, ал. 2 от ЗС и др., Видно е, че добросъвестността не е принцип. Позоваването на чл. 289 от ТЗ е неправилно - разпоредбата с е прилага за сделки, при които и двете страни са търговци. В настоящия случай, ищецът е физическо лице - потребител. Поради това разпоредбата въобще не намира приложение по делото. Справедливостта се определя от всеки състав при произнасяне — чл. 52 от ЗЗД. Нотя няма общо с института на недействителност. Всяка от страните по един договор сама, за себе си оценява дали насрещната престация я устройва или не. Ако прецени, че това което ще получи е недостатъчно, то тя няма да сключи договора. Това е един вид „икономическа справедливост“, която няма общо с правните изразения на понятието. По повод добрите нрави - те се отнасят към предмета на договора. Също така те се изменят с развитието на обществото. Поради това преценката, дали даден договор е съотествствие с добрите нрави се преценява от състава към датата на сключването му - чл. 145 от ЗЗП. Неравноправните клаузи са много по-висока степен на несъответствие спрямо „добрите нрави“. Поради това тяхното „паралелно“ ползване е недопустимо. Двете категории взаимно се изключват.

Не става ясно, как принципа на справедливост залегнал в ЗЗД и ТЗ е пострадал.

Липсата на еквивалентност на престациите така и не е установена. Нещо повече - чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД в хипотезата на „еквивалентност на престации“ би се приложила, ако те се изпълняват с еднократно действие - т.е. всяка от страните предава своето на другата страна. При продължително

действие, каквото е погасяването на кредит, подобна хипотеза не може да намери място.

Не става ясно каква е тази оспорвана „такса“, при положение, че предмета на делото е „неустойка“. Не е ясно какъв въобще е предмета на делото.

По повод твърдението, че клауза за неустойка е неравноправна, поради обстоятелството, че размера ѝ е една трета от главницата, същото е неоснователно, поради следното:

Една от основните функции на неустойката е обезщетителна. При размер на предмета на обезпечение от 3000.00 лв. и обезщетение в размер на 1451.28 лв. е явно, че „обезщетителната сума“ е несъизмеримо по-малка от обекта, който обезщетява, Съответно размерът на неустойката по никакъв начин не е пречка за нейната действителност.

Неустойката бива множество видове, сред които и санкционна. В настоящия случай този се санкционира нарушаването на договора от страна на кредитополучателя. При това обстоятелство е нормално размера ѝ да е висок.

Не отговаря на истината, че клаузата за неустойка нарушава препоръки на КЗП, напротив договорът отговаря на ПЕС именно със становище на КЗП:

Наред с това съгласно чл. 165, ал. 3, т. 4 от ЗЗП, КЗП следи и за неравноправни клаузи. Доколкото няма препоръки касаещи неустойката, то е явно, че комисията не е счела клаузата за неравноправна.

Твърди се, че договорът е от 2022г. и е минал проверка на КЗП. Видно е, че договорът е съобразен с протокола. Налице са свободни тълкувания от страна на ищеца.

С оглед гореизложеното моли, да се отхвърли исковата молба като неоснователна и недоказана. Претендира разноски.

Моли, на основание чл. 129 във вр. с чл. 127, ал. 1, т. 4 и 5 от ГПК да укаже на ищеца да отстрани нередновностите в исковата молба.

Моли, да се върне исковата молба, поради липса на правен интерес, т.к. ищецът няма интерес да води отрицателен установителен иск, тъй като вземането, което се стреми да докаже, че е нищожно, никога не е претендирано по никакъв начин.

В срокът за отговор ответникът предявява насрещен иск

В него се твърди, че страните са сключили процесния договор за кредит от разстояние. Сключването било въз основа на подробна информация достъпна на уеб сайта www.minizaem.bg. При кандидатстване ищецът е посочил телефонен номер и имейл.

В резултат на разменената преддоговорна информация на ответника е отпуснат кредит в размер на 3000 лева. Договорът за кредит е рефинансиращ. С част от сума е погасен предходен договор за кредит - № 380983 от 06.04.2022г.. Сумата с която погасения кредит е рефинансиран е в размер на 2460.51 лв.. Това е станало счетоводно, като с отпуснатата сума е приспаднал остатъка по погасения договор за кредит. Сумата за рефинансиране не се превежда от една сметка на кредитодателя на друга. Промяната е само счетоводна без реално разместване на суми.

Съгласно чл. 2, ал. 3 от Договора останалата сума в размер на 539.49 лв. следва да се преведе по банков път на ответника Г. по банкова сметка в „Банка ДСК“ ЕАД с IBAN BG90STSA93001528089813, BIC STSABGSF.

Видно от чл. 4, ал. 3, т. 1 и 2 от Договора за кредит вземането на главница в размер на 3000,00 лв. е с 24 ежемесечни вноски, всяка от които в размер на 125.00 лв. за периода 11.06,2022г. - 01.05.2024г.. Изпратен е имейл, чрез който на датата на получаването му - 26.09.2022г. надлежно е обявена предсрочна изискуемост. Възможността за обявяване на предсрочна изискуемост по имейл е предвидена в гл. IX, т. 5 от Общите условия към договора. В случай, че съдът приема, че вземането не е надлежно обявено за предсрочно изискуемо, моли съда да определи като изискуеми всички падежирали вземания за главница към момента на формиране на сила на присъдено нещо. Към дадения момент всички вноски за главница ще са падежирали.

Общия размер на дължимата главница по договора е в размер 2737.64 лв., от която ищецът по насрещния иск претендира 125 лева вноска за главница с падежна дата 08.11.2022 г. Иска се осъждане на ответника по насрещния иск Н. Д. Г. с ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на “ИЗИ ФИНАНС” ЕООД с ЕИК 201196810, сумата от 125.00 лв., представляващи вноската за главница с падежна дата 08.11.2022г., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на входиране на исковата молба до

окончателно изплащане на задължението.

В срокът за отговор е предявен отговор по насрещния иск

Твърди се, че предявения насрещен иск е редовен и допустим, както и основателен и доказан.

Счита, че ищецът по основния иск не е дал повод да се предяви насрещна искова молба. Същия е във финансово затруднение, поради което не успява да погаси задължението си, като това обстоятелство е многократно заявявано от ищеца по основния иск, като е поискал от ищеца по насрещния иск отсрочка, за да покрие вноските си, но това му било отказано.

Твърди, че поведението на насрещната страна е явна проява на злоупотреба с процесуални права, съгласно чл. 57, ал. 2 КРБ и представляващо принципа на добросъвестност на страните по делата, съгл. чл. 3, изр. 1 от ГПК.

Моли се за отхвърляне на иска и за присъждане на разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание представител на ищеца не се явява. В писмено становище моли за уважаване на предявения иск, моли за отхвърляне на насрещния иск по съображенията изложени в отговора на насрещната искова молба. Претендира разноски.

Представител на ответника не се явява в насроченото съдебно заседание, в писмена молба моли за отхвърляне на главния иск и за уважаване на насрещния иск.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност, прие за установено от фактическа страна, следното:

От договор за предоставяне на кредит № 385722/12.05.2022 г., както и гр.д. № 1108/2022 г. по описа на РС-Провадия, съдържащо договор за предоставяне на кредит № 385722/12.05.2022 г., общ условия, електронна кореспонденция; копие от лична карта на Н. Г.; снимка на Н. Г.; известие за предсрочна изискуемост, справка за номер на банкова сметка, преводно нареждане **се установява**, че на 12.05.2022г. между страните е сключен договор за кредит от разстояние № 385722 по заявка на ищеца

Договорът е сключен при действието на общи условия, с които ищцата се е запознала предварително, видно от кореспонденцията между тях, те са му

изпратени като прикачен файл. В договора е посочено, че с процесния кредит се погасяват задължения на ищеца по предходен кредит с № 380983/06.04.2022г. Сумата по кредита е в размер на 3000 лева. Сумата на задължения на ищеца по стария кредит са: 2395,03 лева главница, 18.45 лева лихва, 47,03 лева такси, общо 2460,51 лева. Със сумата по процесния кредит от 3000 лева се погасяват общите задължения по кредит с № 380983/06.04.2022г. в размер на общо 2460,51 лева, а остатък от 539,49 лева се превежда по банковата сметка на ищеца.

В кореспонденцията между страните, с което ответното дружество уведомява ищеца, че е одобрен за рефинансиране на кредит са посочени горните суми, описани в процесния договор, в следващо писмо му е изпратен погасителен план.

В договора за предоставяне на кредит е посочена срока на договора 720 дни, описани са условията за предоставяне на обезпечение, дължимата неустойка при непредоставяне на обезпеченията, фиксирания лихвен процент 40,15 %, лихвен процент при отказ, общата сума по кредита 4237,56 лева, ГПР – 48,44 % като е посочено допусканията, при които се начислява, описани са разходите при просрочени плащания. Изрично е посочено, че в ГПР не са включени лихви за забава, разходи за събиране на вземането и неустойка. Посочен е размерът на неустойката и начина на изчисляването ѝ и причините, поради които се начислява. В чл.3 от договора е посочено, че потребителя се задължава в срок от 3 дни от датата на сключване на договора да предостави на Кредитора едно от посочените обезпечения: банкова гаранция за плащане на задълженията по договора, поръчители 2 физически лица, които следва да отговорят на определени изисквания. Ищецът се е съгласил, че при непредоставяне на обезпечение ще дължи неустойка в размер на 1451,28 лева. Размерът на неустойката не може да надвишава половината от размера на главницата.

В договора е посочен погасителен план, в който е посочена падежната дата на всяка вноска, като първата падежна дата е 11.06.2022г., а последната е 01.05.2024г. Посочен е общия размер на погасителната вноска, частта от погасителната вноска, с която се погасява главница, договорна лихва, неустойка в случай на непредоставяне на обезпечение. Общият размер на кредита, който ищеца следва да върне е 4237,564 лева без неустойка, а с

неустойка 5688,84 лева. Кредитът се усвоява по банкова сметка на ищеца.

В Общите Условия е уговорено как точно става подписването на договорите за предоставяне на кредит, посочено е правото на потребителя да получи информация за платените от него вноски и оставащите такива, да получи на хартиен носител индивидуалните условия по договора, посочено е правото на отказ на потребителя от договора в 14 дневен срок от сключването му.

От извлечение от банкова сметка се установява, че на 12.05.2022г. кредиторът е изпълнил задължението си по договора, като е превел по сметка на ищеца остатъка заемната сума след погасяване на задълженията по предходния кредит в размер на 539,49 лева.

От приетата по делото ССЧЕ, която съдът кредитира като обективна и компетентно изготвена се установява, че съгласно чл.2, ал.2 и ал.3 от договор за кредит №385722/12.05.2022 г., към датата 12.05.2022 г., ищецът има непогасен остатък по договор за кредит №380983/06.04.2022 г. в размер на 2 460.51 лв., от които 2 395.03 лв. главница, 18.45 лв. договорна лихва и 47.03 лв. такси.

С отпуснатия кредит в размер на 3 000 лв. е погасена сумата на кредита по договор №380983/06.04.2022 г. в размер на 2 460.51 лв. и разликата от 539.49 лв. е получена от Н. Д. Г./експертизата прилага копие от платежно нареждане с референтен номер 20220512029981312894/.

Остатъчната сума след рефинансирания на предходния договор в размер на 539.49 лева е преведена по банкова сметка в „Банка ДСК“ ЕАД с IBAN BG90STSA93001528089813 BIC STSABGSF с титуляр Г..

По главницата има плащания в общ размер на 262.36 лв., с която са погасени изцяло вноските с падежна дата 11.06.2022г. и 11.07.2022г., като от вноската за 10.08.2022г. е погасена сума в размер на 12.36 лв.;

Остатъкът от непогасената главница с в размер на 2 737.64 лв., т.е. тя не е погасена изцяло.

По вноската с падежна дата 08.11.2022 г. няма плащания.

Ищецът е направил три вноски по процесния кредит;

- На 10.06.2022 г. сума в размер на 30 лв.;
- На 21.06.2022 г. сума в размер на 470.00 лв.;

- На 22.07.2022 г. сума в размер на 470.00 лв.;

Или общо плащания в размер на 970.00 лв., от които 262,36 лв. за главница, 193,88 лева договорна лихва с падежна дата 31.06.2022 г. и 483.76 лв. неустойка съгл. чл.3 от процесния договор с падежна дата 11.06.2022 г. и 11.07.2022 г. и 30.00 лв. разходи, свързани с неизпълнение по договора.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е установителен иск с правно основание чл.124 ГПК вр. чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, чл.146 вр. с чл.143, ал.2, т.5, т.19 от ЗЗП за приемане на установено в отношенията между страните, че ищеца не дължи на ответника сума в размер на 1451,28 лева, неустойка по процесния договор.

Предявен е насрещен осъдителен по чл.79 ЗЗД за осъждане на Н. Д. Г. с ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на “ИЗИ ФИНАНС” ЕООД с ЕИК 201196810, сумата от 125 лв., представляващи вноската за главница с падежна дата 08.11.2022г., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на входиране на насрещната искова молба – 28.09.2022г. до окончателно изплащане на задължението.

Възражение с правно основание чл.57, ал.2 от Конституцията на Р.България.

В тежест на ищеца по главните искове и ответник по насрещните искове, е да докаже, че между него и ответникът е бил сключен процесният договор за кредит, с описания предмет, цена и срок, че клаузата за неустойка от процесния договор е нищожна на твърдените основания, че ищеца по предявения насрещен иск превратно упражнява правата си.

В тежест на ответника по главните искове и ищец по насрещните искове, е че следва да докаже, че страните са сключили процесният договор за кредит, с описания предмет, цена и срок, че е изпълнил задълженията си по него, че са налице основания и е настъпила твърдяната предсрочна изискуемост, размерът на заплатените и на незаплатените погасителни вноски от ответника.

Съдът е обявил за безспорно между страните, че са сключили процесния договор за кредит № 385722 от 12.05.2022г., с описания предмет, цена и срок.

От събраните по делото доказателства, а и е обявено за безспорно между страните, че са сключили от разстояние Договор за предоставяне на кредит № 385722 от 12.05.2022г., с описания предмет, цена и срок. С договора се погасяват задължения на ищеца по предходен кредит № 380983/06.04.2022г., сключен между страните, като остатъка от 539,49 лева ответното дружество е превело по сметка на 12.05.2022г. Ищецът не оспорва, че е получил сумата по кредита. С оглед договорките между страните ищеца е следвало да върне сумата по кредит на 24 месечни вноски, като в погасителния план към договора е посочен падежната дата на всяка вноски, включените лихва и главница, които се погасяват и общия размер на вноската. Посочен е отделен погасителен план и в случай, че длъжника дължи неустойка при непредставяне на обезпечение, като отново е посочен размерът на погасителната вноски.

По отношение на възражението за нищожност на клаузата за неустойка посочена в чл.3 от договора съдът го намира за основателно. Според Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009 г., ОСТК „добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона (чл. 26, ал. 1 ЗЗД). Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от закона интерес.“

Според чл.143, ал.1, ЗЗП неравноплавна клауза в договор, сключен с потребител, представлява всяка неиндивидуално определена уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. Според чл. 143, ал.2, т.5, т.19 от ЗЗП неравноплавна клауза е уговорена неустойка в прекомерно висок размер, както и клауза, която не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора. Според чл.146 от ЗЗП неравноплавните клаузи са нищожни.

В случая главницата по договора е 3000 лева. По делото не се спори, че ищеца не е осигурил обезпечението по чл.3 от договора, съответно според погасителния план от него се претендира неустойка в размер на общо 1451,28 лева, от която ищеца е погасил 483,76 лева видно от приетата по делото ССчЕ. Това е сума, която е близка до половината от уговорената главница по договора. Целта на неустоечната клауза е обезпечителна, в случая при начислената на ищеца неустойка в размер близък до половината от размера на кредита, обезпечителната цел на неустойката е нарушена, с нея се постига свръхобезпечение на кредитора за сметка на длъжника и се цели облагодетелстване на кредитора.

Поради това съдът намира, че уговорената в чл.3, ал.2 от Договора неустойка е нищожна поради противоречие с добрите нрави, тъй като се нарушава справедливостта в търговските отношения.

Освен това съдът намира тази клауза за неравноправна на основание чл. 143, ал.2, т.5 ЗЗП, тъй като размерът на неустойката е необосновано висок. Поради което на основание чл.146 от ЗЗП е нищожна.

Съдът намира, че уговорената неустойка противоречи и на чл.143, ал.2, т.10 от ЗЗП, тъй като уговорената неустойка е типова и потребителя не би могъл да повлияе на нейното съдържание. Обезпеченията, които се иска потребителя да осигури в рамките на 3 дни от сключване на договора е значително трудно да бъдат осигурени от обикновен гражданин, поради което е почти сигурно начисляването на неустойка.

Съдът намира, че е спазена разпоредбата на чл.33 ЗПК, според която при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Разпоредбата на чл.33 ЗПК се отнася до забава в заплащането на вноски по кредита, а не до забава при неизпълнение на друго задължение по договора, за което в случая е уговорена неустойката.

Предвид гореизложеното и нищожността на клаузата за неустойка съдът намира, че предявения иск по чл.124 ГПК е основателен и следва да бъде уважен.

Основателен се явява и предявения насрещен иск по чл.79 ЗЗД.

От приета по делото ССчЕ се доказва, че ответника по насрещния иск е

погасил само вноските с падежни дати 11.06.2022г. и 11.07.2022г., както и частично вноската за 10.08.2022г. Към момента на изготвяне на ССЧЕ са непогасени вноски 10 падежирали вноски. Кредиторът се е възползвал от правото си да обяви вземането по процесния кредит за предсрочно изискуемо. Съдът намира, че предсрочната изискуемост е обявена с връчване на насрещната исковата молба на процесуалния представител на ответника.

От приетата по делото ССЧЕ се доказва, че ищеца не е погасил претендираната от него вноска с падежна дата 08.11.2022г. в размер на 125 лв. за главница, 78.38 лева за лихва. Ищецът по насрещния иск претендира само 125 лева за непогасена главница, които следва да му се присъдят ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на входиране на насрещната искова молба – 28.09.2022г. до окончателно изплащане на задължението.

Съдът намира за неосновтелно възражението на процесуалния представител на ответника по насрещния иск, че ищеца по него превратно упражнява правата си като предявява иска само за 125 лева главница, а не за цялото вземане, което е обявено за предсрочно изискуемо. До превратно упражняване на права и неосновтелно натоварване на ответника по насрещния иск с разноси би се стигнало, ако действително ищеца по насрещния иск продължи в отделни производства да предявява част от вземането по кредита обявено за предсрочно изискуемо. Към настоящ момент няма такива данни.

По разноските

Страните са поискали присъждане на разноси. Съобразно разпоредбата на чл.78, ал.1 от ГПК на ищецът се дължи присъждане на разноси. Сторените от ищеца разноси са следните: 59 лева – държавна по производството и 15 лева за въззивно обжалване на определение за спиране, които ответника следва да бъде осъден да заплати на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

Процесуалният представител на ищцата е претендирал възнаграждение за процесуално представителство на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закон за адвокатурата съобразно сключените между него и ищцата, съответно ответница по насрещния иск два договора за правна защита и съдействие. На основание чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните

размери на адвокатските възнаграждения възнаграждението за указаната правна помощ е в размер на 534 лева с ДДС по уважения иск. По насрещния иск не се дължи възнаграждение, тъй като той е уважен.

На ответникът се дължат разноси по уважения насрещен иск в размер на 250 лева за ССЧЕ, 50 лева за държавна такса, за юрисконсултско възнаграждение. Съдът определя юрисконсултското възнаграждение по отхвърления главен иск в размер на 100 лева предвид цената на иска.

Воден от гореизложеното Провадийският районен съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск с правно основание чл.124 ГПК от ЗЗД вр. чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, чл.146 вр. с чл.143, ал.2, т.5, т.10 от ЗЗП от Н. Д. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, съдебен адрес по делото: ***** срещу „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление *****, че Н. Д. Г., ЕГН ***** не дължи на „Изи Финанс,, ЕООД сума в размер на 1451,28 лева, представляваща неустойка по Договор за предоставяне на кредит № 385722/12.05.2022 г., сключен между страните.

ОСЪЖДА, на основание чл.79, ал.1 от ЗЗД Н. Д. Г., ЕГН ***, с постоянен адрес: ***** ДА ЗАПЛАТИ** „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление ***** сумата от 125 лв., представляващи вноската за главница Договор за предоставяне на кредит № 385722/12.05.2022 г., сключен между страните, с падежна дата 08.11.2022г., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на входиране на насрещната искова молба – 28.09.2022г. до окончателно изплащане на задължението.

ОСЪЖДА „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление ***** ДА ЗАПЛАТИ на Н. Д. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***** сумата в размер на 74 лева – разноси по настоящото исковото производство и по ч.гр.д.923/2023г. на ОС Варна, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление ***** да заплати на адвокат М. В. М. от АК Пловдив,

със служебен адрес гр.Пловдив, бул.“Пещерско шосе“ № 81, ет.3, ап.Б сума в размер на 534 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, на основание чл.78, ал.1 от ГПК вр. с чл.38, ал.2 вр. с ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Н. Д. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление ***** сумата в размер на 300 лева – разноси по настоящото исковото производство, включително и за юрисконсултско възнаграждение , на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението може да се обжалва пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Провадия: _____